

Endnu i deres sidste Samtale havde han i sin utrættelige Missionsiver været inde paa Emnet. Han havde sagt, at han ikke forstod, hvordan et alvorligt Menneske kunde leve uden Gud. For at afvise ham havde hun nævnet hans egen Broder, og han havde da svaret hende med et Ord, der oprørte hende.

»Min Broders huslige Lykke fylder ham foreløbig helt,« sagde han næsten vemodig. »Den Dag, Sorgen banker paa hans Dør — og den Dag kommer jo for ethvert Menneske — da vil ogsaa han søge Hjælpen der, hvor den alene er at finde. Det er et Haab, jeg aldrig kan slippe.«

Hun kunde huske, at hun i sin Forargelse havde været lige ved at spørge ham, om hans afdøde Kæreste havde været Kristen, eller om han ogsaa kun havde holdt af hende i den bestemte Forventning, at Sorg og Lidelse eller hans egen daglige Paavirkning engang skulde gøre hende til det. Det Stueorgel, han havde anskaffet til hende, kunde jo godt tyde paa noget i den Retning.

Hun forstod ham ikke. Hvor kunde han, som var saa hjælpsom og god og kærlighedsfuld, samtidig være saa umenneskelig uforsonlig? Vidste han da ikke, at ethvert Menneske, i hvert Fald enhver Kvinde, vilde elskes for sin egen og ikke for sine Meningers, ikke for sin Tros Skyld? . . . Der havde denne søvn-